

Ще издържим ли изпита пред Бога

Росица Кавракирова

Истинските християни сме Христови ученици. Нашият Учител е Иисус Христос, Който чрез Светият Дух ни учи на всяко добро нещо. Нашият учебник е Библията, Божието слово, Сам Иисус е живото Божие слово, живата Божия воля.

Учениците, по човешки казано, както знаем, учат уроците си всеки ден, но и са изпитвани. Учителят прави проверка какво са научили, какво знаят и какво могат. Така и ние християните сме изпитвани в живота ни, Бог ни изпитва според волята Си. Така се утвърждаваме в знанието и вярата си, в послушанието и страхопочитанието ни към нашия Творец - великият, единствен, жив Бог, Царят на царете.

Какво изпитва Бог у нас? Кое е толкова важно за Него? Точно това- изпитанието е на нашата вяра, за това дали се боим от Господа и за това дали имаме послушание, покорство към Него.

В Библията има много примери за всичко това.

Разтърсващият пример за нас е този на Аврам, когото Бог изпита докрай. Бог му заповяда:

Битие 22:2. ...Вземи сега единствения си син, когото обичаш, сина си Исаак, и иди в местността Мория, и го принеси там във всеизгаряне на един от хълмовете, за който ще ти кажа.

И Аврам се подчини. Какво е имал в сърцето си в следващите часове от живота си е трудно да разберем до край, но той се подчини. Аврам имаше вяра, страхопочитание, покорство пред Бога. И Господ му каза чрез ангела:

Битие 22:12. Ангелът каза: Да не вдигнеш ръката си върху момчето, нито да му направиш нещо; защото сега зная, че ти се боиш от Бога, понеже не пожали за Мен и сина си, единствения си син.

Аврам изпълни перфектно Божията воля! Аврам издържа успешно този толкова труден изпит. Аврам показа на дело вярата и верността си към Бога.

И Бог възнагради вярата, страхопочитанието и послушанието на Аврам с великото обещание:

Битие 22:

16. В Себе Си се заклевам, казва Господ, че понеже си направил това нещо и не пожали сина си, единствения си син,

17. то аз ще те благословя премного и ще умножа и преумножа потомството ти като небесните звезди и като пясъка на морския бряг; и потомството ти ще завладее портата на неприятелите си;

18. в твоето потомство ще се благословят всичките народи на земята, защото си послушал гласа Ми.

Когато Бог ни изпитва, Той иска да види нашата вяра, покорство, страхопочитание. Понякога изпитите са трудни, болезнени, обстоятелствата започват да изглеждат безнадеждни. В тези моменти дяволът се намесва с нашепвания, прибавяйки страх в сърцата ни, с който иска да разколебае вярата и доверието ни към Бога. И точно в най-сублимния момент Бог вижда вярата ни.

Нека да си спомним един случай от словото в Стария Завет. Пророк Самуил е помазал Саул, по Божие нареждане, за цар над Израил. Самуил каза на Саул:

1 Царе 10:8. После слез пред мене в Галгал. И, ето, аз ще сляза при тебе, за да принеса всеизгаряния и да пожертвам мирни жертви. Чакай седем дни, докато

дойда при теб и ти кажа какво да направиш.

Божият пророк Самуил говореше това, което Бог му казваше, той говореше Божията воля.

И така Саул трябваше да чака 7 дни до идването на Самуил. В това време обстановката беше много динамична и тежка. Саул беше млад цар, още неопитен, врагът от филистимците събрани и готови да се бият с Израил беше многоброен:

1 Царе 13:5. А филистимците се събраха да се бият с Израел, тридесет хиляди колесници и шест хиляди конници - народ на брой като пясъка край морския бряг.

А вътре в Израил ставаше нещо много опасно, промъкваше се страх сред Израилевите мъже:

1 Царе 13:

6. Когато Израелевите мъже видяха, че бяха притиснати (защото народът беше в опасност), тогава хората се скриха в пещерите, в гъсталаците, в скалите, в проломите и в рововете.

7. Някои от евреите преминаха Йордан към Гадовата и Галаадската земя...

Саул чакаше. Седем дни минаха. Самуил трябваше да дойде и да принесе всеизгарянето и примирителните приноси, Самуил трябваше да дойде и, за да каже от Бога какво трябва да направи Саул. Но Самуил не идваше. Обстановката се напъгаше и ставаше все по-тревожна за Израил и Саул. Седмият ден преминаваше, хората на Саул започнаха да се разпръсват. Самуил не идваше. Врагът беше готов за нападение всеки момент.

Лесно беше на Саул да чака седем дни, но в тези последни минути всичко за него сякаш се провали и той не устоя в обещанието на Самуил и във вярата си към Бога:

1 Царе 13:9. затова рече Саул: Донесете тука при мене всеизгарянето и примирителните приноси. И той принесе всеизгарянето.

Саул нямаше право пред Бога да прави това, но той не издържа изпита и се провали. Провали се в последната минута.

Саул не дочака пророка, Саул не остана във вярата, че Бог е с тях и в този момент, страхът на Саул от хората и обстоятелствата надделя над вярата му, над покорството пред Бога, над страха от Бога.

И той взе нещата в свои ръце!

1 Царе 13:10. И щом свърши принасянето на всеизгарянето, ето, Самуил дойде;

Изпитът свърши. Саул се провали. Бог видя царят на Израил какво направи.

Бог чрез пророка го попита:

1 Царе 13:11. А Самуил каза: Що стори ти?...

Саул се оправда: "11...И Саул рече: Понеже видях, че людете се разпръсваха от мене, и че ти не дойде на определеното време, а филистимците се събираха в Михмас, затова си рекох, сега филистимците ще нападнат върху мене в Галгал, а пък аз не съм отправил молба към Господа; и тъй, дръзнах и принесох всеизгарянето."

Тогава Самуил каза на Саул:

1 Царе 13:

13. И Самуил каза на Саула: Безумие си сторил ти, гдето не опази повелението, което Господ твоят Бог ти заповяда; защото Господ щеше сега да утвърди царството ти над Израиля до века.

14. Но сега царството ти няма да трае; Господ Си потърси човек според сърцето Си, и него определи да бъде княз над людете Му, понеже ти не опази онова, което Господ ти заповяда.

Колко много ни прилича този разговор на раговора в Едемската градина:

Битие 3:13. И Господ Бог рече на жената: Що е това, което си сторила? И Ева се оправда: "...А жената рече: Змията ме подмами, та ядох."

В 15-та глава на 1Царе четем отново за Саул и за неговото непослушание пред Бога. Отново Саул имаше изпит. Господ нареди на Саул да отиде и да поразии Амалик, да обрече на изстребление всички и всичко включително и говеда, овци, камили и осли. Но Той не послуша гласа на Господа и пощади най-добрите животни от добитъка на амаликчаните, за да ги принесат в жертва на Господа. Саул отново стори зло пред Господа. Той се оправда за дето престъпи Господното повеление:

1 Царе 15:24. Тогава Саул каза на Самуил: Съгреших; защото престъпих Господното повеление и твоите думи, понеже се убоях от людете и послушах техния глас.

Отново Саул се поддаде на страха от хората, от обстоятелствата, а пренебрегна страха от Бога, пренебрегна послушанието и верността към Господа.

Самуил тук казва много силни Божии слова, които са в основата на вярата и служението ни на Господа:

1 Царе 15:

22. И рече Самуил: Всеизгарянията и жертвите угодни ли са тъй Господу, както слушането Господния глас? Ето, послушанието е по-приемливо от жертвата, и покорността - от тлъстината на овни.

23. Защото непокорността е като греха на чародейството, и упорството като нечестиято и идолопоклонството. Понеже ти отхвърли словото на Господа, то и Той отхвърли тебе да не си цар.

Ние като християни не трябва да си мислим, че Бог няма да ни изпитва. Изпитите ще са много. Те ни утвърдяват във вярата. По време на изпитанието ни сме най-уязвими и врагът знае това. Сатана ще ни атакува. Ще се появят проблеми и обстоятелства с нас самите - може би здравословни, финансови, служебни, ще се появят проблеми в семейството ни, ще се появят проблеми извън семейството ни, около нас, сатана ще иска да разколебае вярата ни, ще се опитва да ни накара да се почувстваме изоставени, ще се опита да ни накара да се страхуваме, да си мислим че сме отхвърлени, забравени...

Но дерзайте! Имаме Един велик Бог! Колко пъти Той ни е помагал, колко пъти е вършил за нас невъзможни неща, колко пъти...? Винаги!

Да не отпадаме от вярата, каквото и да се случва! Може да закъснее отговорът, може да минават последните десети от секундите, чакайте, молете се и уповавайте с вяра! Бог е верен! Никога няма да ни излъже и забрави! Това е изпит. Изпитващият ни ни обича и ни дава сили да издържим.

Да не отпадаме от послушанието и покорството. Бог има план за нас. Бог знае кое е най-доброто за нас. Бог знае най-точното време за действие и победа. Нека се покоряваме безусловно на волята Му.

Първият грях, който извърши човекът беше непослушанието и непокорството. Точно това е най-опасният грях, който широко отваря вратата за другите грехове. Този грях ни води към погибел. Това е ключът към всички злини. Затова нашият небесен Баща иска да сме послушни и покорни на волята Му.

Изпитът ще завърши. Изпитът ще приключи. Издържали успешно нека чуем нашият любящ Баща да казва: “Сега зная, че ти се боиш от Бога, сега зная, че ти имаш вяра и доверие в Мен, сега зная, че ти имаш страхопочитание към Мен и че си мой послушен син! Аз ще те благословя премного!” Амин.